

SÖKAREN

Nr 10 · 1968

ÅRGÅNG 5

Förnya Er prenumeration NU!

UR INNEHÅLLET

Claude Thorlin:

Kan väggarna tala? 1

Olle Wedholm:

Kärlekslärans vetenskap 4

Joël Mesnard och Claude Pavy:

Möte med främmande varelser 10

Nils-Olof Jacobson:

Parapsykologiskt årsmöte .. 12

K. L. Wikman:

Paul Brunton och mentalis-
men 14

Nya böcker 16

Man kan bara beklaga den kortsynta imperialistiska maktpolitik som fortfarande härskar i världen. Istället för att genomföra en rättfärdig ordning av de motstridande intressena mellan stormakterna, eller mellan de stora och små makterna, eller mellan kolonialfolken och deras "herrar", försöker de stora och små makterna att rafsra åt sig mesta möjliga under det att de förlitar sig på krigsmakt, fruktan, mutor, ekonomisk press och liknande för att tvinga sina motståndare eller konkurrenter till eftergifter. De försöker alla att utrusta sig med de mest omänskliga förintelsevapen. Även när statsmännen talar om internationell kontroll av atombomben, stöder de sig huvudsakligen på den makt som nationen eller blocket av nationer kan sätta upp. Det måste i sanning till ett mirakel, om en varaktig fred skulle kunna bli ett resultat av sådana manövrer!

P. A. Sorokin

KAN VÄGGARNA TALA?

Av Claude Thorlin

Det ges onekligen tillfällen då man undrar om väggarna i en del gamla hus har kunnat ackumulera vissa ljud och vibrationer för att långt senare, om lämpliga betingelser uppstår, återge händelser, som inträffat sekler tidigare. Frågan är lika intressant som den är svår att besvara. Tyvärr är det ju så att när det gäller parapsykologiska fenomen, är man oftast hänvisad till gissningar och hypoteser.

Hälleby gård på Fogdö utanför Strängnäs är otvivelaktigt en plats där det händer sällsamma ting... Barngråt (fast inga barn finns i huset), steg i trappor, underbar, men oförklarlig musik etc. är några av de märkliga fenomen som då och då uppträder där.

Det var genom vännen Astrid Gilmark i Uppsala som vi kom i kontakt med makarna Rudi och Elisabeth Wollhausen, vilka äger och bebod stället.

— Undersök saken! föreslog Astrid...

Det här är ju inte riktigt "vårt område" — vi forskar mest om "rymdröster", min hustru Ellen och jag, fångar upp gåtfulla röster som kallar sig "die tote"... de döda! Vi använder oss av bandspelare, mikrofon och radio. Och vi har alltsammans registrerat och arkiverat på magnetband. Under de fem år vi arbetat med detta, har vi hunnit samla ett mycket omfattande material. Personlig uppfattning: — Det är de döda som talar till oss från en främmande dimension!

En dag bestämmer vi oss och far ut till Hälleby gård.

Oförklarliga händelser

Rudi Wollhausen möter oss vid avtagsvägen med brevlådorna och lotsar oss sista biten fram till gården, som ligger litet avsidet. Snart

är vi framme. Mangårdsbyggnaden är röd med vita knutar. Faluröda lador och uthus. Allt inbäddat i lummig grönska. En stilla idyll utan minsta spår av spökestämning.

En dörr öppnas och en vit katt slinker ut åtföljd av husets värdinna, fru Elisabeth Wollhausen, som hälsar oss välkomna.

Kaffe i syrenbersån. Hunden svansar runt bordet, ängsligt sneglande mot kakfatet, vars innehåll minskar oroväckande. Småfåglarna avvaktar sitt tillfälle. Värmen dallrar i luften. Det är en dag i juli 1968.

— Hälleby gård är minst 200 år gammal, omtalar ägaren, försäljningschefen Rudi Wollhausen, och fortsätter: Platsen här var bebyggd redan på 1300-talet, då digerdöden härjade i landet. Inte heller Fogdö blev skonad. Där vi nu ser bördiga åkerfält, ligger många av farsotens offer begravda... en del var inte ens döda när de stoppades ner i jorden. Att här händer åtskilligt som tycks vara oförklarligt, kanske inte är att förvåna sig över...

— Vi köpte stället och flyttade hit för fyra år sedan, inskjuter fru Wollhausen. Vi stod inte ut med jättet i Stockholm. Jorden har vi utarrenderad men bor själva på gården. Första gången jag märkte något ovanligt hade vi endast bott här några månader. En gråkall höstkväll satt vi i ett av rummen och läste. Plötsligt hördes liksom barngråt alldeles inpå oss. Men här fanns ju inga barn på gården! Hörde vi fel? Omöjligt! Till och med hunden hade spetsat öronen och lyssnat. Visst kändes det litet kusligt. Huset ligger avsidet... ljudet kunde inte komma från grannar. Sedan har jag hört samma fenomen vid flera tillfällen. Kan inte förklara hur ljudet uppstår eller varifrån det kommer. Det varar endast någon minut.

Har Du någon förklaring på fenomenet? Frågan riktas till Rudi W.

— Någon förklaring kan jag inte ge men kanske en intressant ledtråd som låter oss ana ett samband mellan det som tidigare timat på denna gård, och fenomenet med de gråtande barnen.

Några gulnade dokument

— Jag skulle undersöka skorstensstocken en dag och befann mig vid tillfället på vinden, omtalar Rudi och berättar vidare: Av en händelse råkade jag stöta knäet mot något hårt föremål — trodde först att det var en tegelsten, men när jag grävde med händerna bland sågspånen fann jag ett gammalt järnskrin, så rostigt och genom åren söndervitt-rat att det knappt höll att ta i. Skrinet innehöll en del köpebrev, auktionsdokument, några kartor från år 1642 samt inte minst detta gamla domstolsprotokoll från Strängnäs ting, förklarar Rudi och räcker fram ett av ålder gulnat dokument, fullskrivet med gammaldags sirliga bokstäver, omsorgsfullt präntade för hand.

På papperet kan man läsa hur gårdens ägare, änkeman Anders Jansson, blivit fråntagen sina två barn på grund av, som det står, ett supigt och oregerligt leverne. De båda barnen, flickor på resp. fem och tre år, fick ofta ta sin tillflykt till ladugården, där de tillbringade många nätter, gråtande av rädsla och ångest. Vidare får man veta att barnen ifråga, som levde i en obekräftlig misär, långa tider fick livnära sig på det som vänliga grannar av medlidande gav dem. Slutligen anmäldes missförhållandet, och domstolen överlät barnen till fosterföräldrar. Året var 1846.

— Stackars små flickor! utbrister fru W. Det förvånar väl ingen att man stundom kan höra barngråt här på Hälleby... En kvinnlig släkting, som gästade oss, berättade en morgon att hon hade legat vaken på natten och hört ett barn gå i trappan. Ljudet var karakteristiskt för det som hörs när ett barn hoppar i otakt, ett trappsteg i taget. Vår släkting blev mycket förvånad när jag förklarade att det inte fanns några barn i huset — i varje fall inga levande.

Kalla dem inte för spöken!

— Händer det fler märkliga saker här på gården?

— Ja, någon gång händer det att man får höra en underbar musik...

Elisabeth Wollhausen: — Här satt jag tillsammans med min man, när vi första gången upplevde "fenomenet med det gråtande barnet". T. o. m. hunden hade spetsat öronen och lyssnat...

en sfärernas symfoni vill jag kalla det. Varifrån musiken kommer är lika oförklarligt som mycket annat som sker här. Ibland har det inträffat att vi vaknat vid ljudet av mummel och sorl utanför fönstret — det har låtit som en massa människor haft någon slags sammankomst. När vi undersökt förhållandet, har det alltid visat sig att det inte funnits en levande själ i närheten vid dessa tillfällen. Gårdsplanen ligger då tom och öde, några människor syns aldrig till. Ett dokument, som finns i vår ägo, berättar att huset en gång var tillhåll för en religiös sekt, som hade sina bönemöten här... Jag vet inte vilka krafter som driver sitt spel här på Hälleby, men kalla dem inte för spöken, säger fru W. vidare och tillägger: Ordet "spöke" tycker jag inte om. Det är ett negativt ord, som associerar till dystra kyrkogårdar och mörka gravar. Kalla dem hellre "andar"... Numera är jag van vid dessa utomsinnliga manifestationer, och de skrämmer mig inte längre, menar fru W., som säger sig vara mottaglig för varsel, förningar etc. från "den andra sidan".

Bandspelaren registrerar

Att här sker en hel del parapsykologiska fenomen, är nog inte att missta sig på... kunde man kanske med hjälp av bandspelaren...?

Jag hämtar in en bandspelare, som jag haft liggande i bilen. Varför inte försöka? Här bjuds ett bra tillfälle att försöka spela in anderöster.

Bandspelaren placeras på ett bord i salongen, och mikrofonen tillkopplas. Vi sitter fyra personer runt bordet. Tystnad råder. Jag ser mig omkring. Från väggarna blickar släktens förfäder ner på oss ur sina tunga gulddramar. De ser stränga och förebrående ut... Bandpolarna roterar runt, runt... Jag bryter tystnaden och pekar på ett av porträtten. — Han där ser ju i alla fall vänlig ut, säger jag.

När vi spelar upp bandet, hör vi min kommentar angående porträttet. Men vi hör också en annan röst! — en främmande röst, som svarar: — Carl... det är Calle!

Det stämmer! utropar Rudi Wollhausen — porträttet föreställer en

släkting till min fru. Hans namn var Carl Axel Trolle, och han var kabinetskammarherre på sin tid.

Vi fick också in en del annat mystiskt på bandet vid samma tillfälle, bl. a. någon som nynnade på en egendomlig melodi.

Vi förflyttar oss alla till matvrån, där fru W. bjuder på en liten supé. Samtalet glider så småningom in på mera vardagliga och jordbundna ting. Plötsligt tystnar samtliga och ser frågande på varandra. Vi hör alla samma sak! Ibland tycks ljudet komma från väggarna, ibland från golvet. Det går inte att missta sig... ett barn gråter någonstans i närheten... gråter stilla och övergivet!

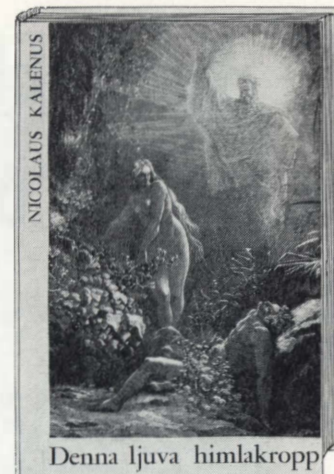

Claude och Ellen Thorlin i Eskilstuna ses här i arbete med att uppfånga gåtfulla "rymdröster" på band.

Som sagt — det ges tillfällen då man kan undra...

Forskning behövs...

Man måste instämma med Astrid Gilmark, när hon framhåller att man borde satsa mer på forskning inom det parapsykologiska fältet. Sverige ligger tyvärr efter i fråga om detta. Fru Gilmark har själv föregått med gott exempel och personligen ställt sig till förfogande för ett ungt vetenskapligt team i Uppsala, som med hjälp av modern teknisk apparatur, där bl. a. EEG (elektroencefalogram) ingår, försöker bringa ljus över dessa frågor. Detta är ett steg i rätt riktning, som vi hoppas mycket på.

Nicolaus Kalenus

Denna ljuva himlakropp

En ideell livsåskådningsroman, där många av vår tids brännande problem diskuteras. I bokens persongalleri möter vi bl. a.

materialister och idealister,
gudsförnekare och gudstroende,
militarister och pacifister,
köttätare och vegetarianer,
alkoholister och absolutister,
vivisektörer och djurvänner,
sjuka och friska,
fattiga och rika,
fula och vackra,
klädda och nakna.

Boken är lättläst. Lämplig som presentbok. Prydligt inbunden i blå skinnimitation med guldtryck.

Pris Kr. 17: 50 plus oms. och porto.

Till

HÅLSANS FÖRLAG
Box 3024
580 03 LINKÖPING 3

Sänd mig "Denna ljuva himlakropp" jämte förteckning över Er övriga litteratur.

Namn:

Adress:

KÄRLEKSLÄRANS VETENSKAP och dess uttolkare

Av Olle Wedholm

Det onda i människonaturen är ett betydligt bättre kartlagt område än det goda.

Magnus von Platen

Drömmen om fred i en förintelsehotad värld har fött ett nytt tröstegivande ord — fredsforskning. Vi måste ta reda på **orsakerna** till varför vi krigar med varandra. Men tyvärr har fredsforskningen redan vid sin begynnelse börjat spåra ur till **konfliktforskning**. Man söker redovisa alla negativa faktorer som samverkar till att utlösa krig, istället för att söka påvisa de positiva krafter i livet som är direkt freds- och harmoniskapande.

Såvitt ordmakaren till dessa rader känner till, finns det endast en verkligt positiv fredsforskare, för vilken det gäller att påvisa de **fredskapande** krafterna i tillvaron, men han ser också det fruktansvärda hotet av en krigisk världskatastrof, på liknande sätt som Georg Borgström vad det gäller världssvälten, och varnar oss för, att vi kan gå under med denna civilisation, om vi inte snabbt ändrar oss i grunden och börjar leva i lydnad **med** livslagarna istället för som nu i egoistisk strid **mot** dem.

Det kan nästan ses som en ödets symbolik att mannen är ryss-amerikan. Därigenom har han kanske mer än någon annan förutsättningarna för att slå en bro mellan öst och väst.

Professor Pitirim Alexandrovich Sorokin föddes 1889 i staden Touria i Ryssland. Tio år gammal miste han bägge sina föräldrar och blev då tvingad att själv sörja för sitt uppehälle och sin skolgång. Han berättar själv om sitt liv:

"Händelserikt — det är det mest framträdande draget i min livsbana. I loppet av 63 år" — detta skrevs för mer än femton år sedan — "har jag genomlevat åtskilliga kulturella miljöer: nomad- och jägarkultur i Nord-Ryssland, Rysslands och Europas bonde- och bykultur och slutligen USA:s teknokratiska kultur i

jätteformat.

Efter att ha begynt livet som son till en kringvandrande hantverkare, startade jag min levnadsbana som jordbruksarbetare, fortsatte sedan som kringresande hantverkare, fabriksarbetare, kontorsman, lärare, kördirigent, revolutionär, politisk fånge, journalist, student, redaktör, medlem av Kerenskis regering, landsförvist, professor vid sovjetryska, tjeckoslovakiska och amerikanska universitet och slutligen vetenskapsman.

Mina livserfarenheter har inte varit mindre skiftande. Förutom varje människas sorger och glädjeämnen, framgångar och motgångar, har jag upplevt att bli fängslad sex gånger, tre gånger under tsartiden för revolutionär verksamhet och tre gånger under kommunisterna för kontrarevolutionär verksamhet. Och så den oförglömmeliga erfarenhet som en människa får, som är dömd till döden, och som varje dag under sex veckor väntar på att bli hämtad till avrättning.

Jag vet vad det vill säga att vara fördömd och att bli hyllad, att bli landsförvist, att mista sina närmaste och sina vänner i den politiska kampen, och i anspråklös grad har jag också fått uppleva nåden att få utföra ett skapande arbete. Och dessa livserfarenheter har lärt mig mer än otaliga böcker som jag har läst och otaliga föredrag som jag har lyssnat till."

I sin bok, "Blad ur en rysk dagbok", har Sorokin gjort en beskrivning av den ryska revolutionen från dag till dag, och man får däri en inblick i de inre motsättningarna; möten och kongresser under det första skedet av revolutionen ger intrycket att vara rena häxgrytor. Vid denna tid var Sorokin magister i kriminalagstiftning vid universitetet i dåvarande S:t Petersburg, blev senare redaktör för "Folkviljan", medlem av den ryska republikens råd och av den konstitutionella församlingen.

Sorokin hörde dock till den grupp som utan framgång bekämpade Le-

nin, Trotsky och de andra bolsjevikledarna. Av denna anledning blev han 1918 arresterad och satt fängslad fyra månader i Peter Paulsfästningen. Efter frigivningen deltog han i den kontrarevolution som ägde rum i Arkangelsk 1918. Hans dagbok innehåller uppskakande detaljer från denna färd mot norr, genom mångmila skogar och obanade trakter i kamp med svält, köld och "de röda". Hans arbets- och koncentrationsförmåga måtte nästan ha varit övermänsklig, då han under dessa förhållanden kunnat fortsätta sin vetenskapliga författarverksamhet. Hela tiden skrev han på sina böcker och förde manuskripten med sig under alla faror och strapatser.

I oktober 1918 blev han på nytt arresterad och denna gång dömd till döden tillsammans med andra kontrarevolutionärer. Det är då han sitter fängslad i sex veckor och upplever, att bolsjevikerna varje dag tidigt på morgonen kommer för att hämta hans vänner och kamrater, den ena efter den andra. Det är bara till synes en tillfällighet som gör, att han ännu efter dessa veckor är vid liv därigenom, att en av hans forna elever kommer till fängelset som kommissarie. Denne f. d. elev känner igen honom som tidigare verksam revolutionär och utverkar att Lenin kallar honom till S:t Petersburg för att upprätta en sociologisk fakultet vid universitetet där. Sorokin blir därmed den första professorn i sociologi och rektor för fakulteten.

Vid denna tid, 1920—1922, offentliggör Sorokin fem böcker i sociologi och juridik, bland andra en bok om "Svälstens inflytande på mänskligt uppförande och den sociala organisationen". Denna bok blev 1922 förstörd av myndigheterna medan den trycktes. Strax därefter blev Sorokin arresterad på nytt och denna gång landsförvisad tillsammans med många andra framstående vetenskapsmän som Berdjajef, Lossky och andra.

Få dagar efter det att han bok-

stavligt hade blivit utkörd från Sovjet-Ryssland, blev han inviterad till Tjeckoslovakien av sin vän president Masaryk. En ny inbjudan från universitet i USA att föreläsa där om den ryska revolutionen förde honom dit, och 1924 blev han erbjuden en professur vid universitetet i Minnesota. Efter, som han själv säger, sex lyckliga år där blir han erbjuden ställningen som professor i sociologi vid Harvards universitet och rektor för sociologiska fakulteten 1930. Sedan dess har han arbetat vid detta världsberömda universitet och har även en tid varit ordförande i Internationella Sociologiska Sällskapet.

Sorokin har en mycket stor bokproduktion bakom sig, cirka 30-talet böcker sedan 1914, och nya har ständigt kommit av hans hand. Hans lärdom är synnerligen omfattande. Förutom att vara en framstående sociolog är han också socialekonom, rättssociolog, religionshistoriker och socialfilosof. Det torde inte finnas någon nu levande vetenskapsman som så ingående har behandlat krigens och revolutionernas sociologi som Sorokin. Det torde väl knappast heller finnas någon nu levande vetenskapsman som har så stora förutsättningar för att kunna skriva om dessa förhållanden som just han, inte minst genom sina egna erfarenheter.

"Blad ur en rysk dagbok" slutar med orden:

"Vad som än händer i framtiden, så vet jag, att jag har lärt mig tre ting som för alltid tillhör min innersta övertygelse: Att livet, även i sin hårdaste form, är den underbaraste och mest fantastiska gåva vi äger. Övertygelsen om att man gjort sin plikt är en annan sak som gör livet lyckligt och ger själen en oemotståndlig kraft att hålla idealen högt. Min tredje övertygelse är den, att orätt, hat och grymhet aldrig kan vara i stånd till att skapa ett andligt, moraliskt eller materiellt framtidsrike. Det kan bara den allt givande, skapande kärleken, inte bara predikad med läpparna, utan konsekvent praktiserad."

I överensstämmelse med denna sin övertygelse upprättade Sorokin 1948 **Harvards forskningsinstitut för skapande altruism** för att kunna mobilisera vetenskapliga krafter till att utforska hur man skall kunna göra människorna, de sociala institutionerna och kulturerna mindre egoistiska, mindre egocentriska, mer altruistiska och mer skapande. Det

Pitirim A. Sorokin.

är hans förvissning, att utan detta kan varken framtida krig förebyggas eller framtiden tryggas för mänskligheten.

Han är fullt enig med Albert Schweitzer i att ingen civilisation är möjlig utan en utbredd "**vördnad för livet**" och att det inte finns någon chans för en renässans av västerns och mänsklighetens civilisation utan en stark förnyelse av **kärlekens etik**. I likhet med Schweitzer menar han också, att ett arbete för detta just nu är mer angeläget än all världens vetenskapliga upptäckter och tekniska uppfinningar.

Tillsammans med en ny riktning samhällsforskare menar Sorokin, att motsvarande filosofi icke uteslutande kan vila på rent rationell eller sinnlig kunskap, som de ledande riktningarna inom vetenskapen hittills har menat, utan kräver dessutom en intuitiv, överrationell och översinnlig kunskap, vad han kallar en "integral kunskap".

Sorokin har genom sina arbeten sökt bevisa, att alla traditionella botemedel mot krig som människorna i allmänhet sätter sin lit till, icke på något sätt kan förhindra krig, revolutioner eller ofred människorna emellan, därför att dessa medel till sin natur är negativa, och negativa

krafter drar negativa krafter till sig i det oändliga! Varken FN eller en världsregering kan garantera nationell eller internationell fred, om icke dessa i sin helhet blir uppbyggda på altruistiska principer.

Harvards forskningsinstitut är i första hand ett organ för fredsskapande forskning. Det har nu existerat i tjugo år och har gett ut en hel rad böcker i ämnet (litteraturförteckning sid 7!) dels av Sorokin själv, dels under hans redaktion med kända vetenskapsmän som författare, var och en specialist på sitt område.

De två första böckerna som institutet gav ut av Sorokin, var "Humanismens förnyelse" och "Altruistisk kärlek". Den förstnämnda boken ger bl. a. en anvisning på hur man skall kunna omdana organisationer, institutioner och den moderna människan till att bli bärare av en altruistisk kulturform. Det som krävs är, enligt Sorokin, först och främst en förnyelse av de stora religionerna: kristendomens kärleks-evangelium utkristalliserat i bergspredikan, Pauli brev till korintierna, kap. 13, de upptäckter som den moderna psykologien ställer till förfogande, det vetande som österns mystiker äger liksom också de

exempel som de stora altruisterna har gett i mänsklighetens historia. Denna första bok är tillägnad Mahatma Gandhi.

Det är Sorokins och hans medarbetares uppfattning att **den skapande kärleken**, som vi egentligen vet mycket lite om, potentiellt representerar en **enorm kraft**, om vi bara förstode att odla och bruka den i tillräcklig omfattning. Kärleken är en av de största energierna, ja, kanske den allra mäktigaste och den innehåller oanade skapande och helande möjligheter. I praktiken innebär det att vi alla måste bli klart medvetna om, att **nästakärleken är mänsklighetens förutsättning för fredlig samlevnad**.

Helt naturligt har Sorokin blivit starkt angripen för sina försök att göra företeelser som oegennytta, vänskap, sympati, förståelse, kärlek, hjältemod, samarbete, fred och skapande geni till föremål för vetenskaplig undersökning. Hans arbete har blivit stämplat som "teologisk förkunnselse" eller "ovetenskaplig metafysik". Men Sorokin menar, att denna kritik är typisk för den nuvarande upplösande fasen i den materialistiska kulturen. Denna har ju reträdesvis koncentrerat sig på de negativa och patologiska fenomenen som hat, aggression, förbrytelser, lastbarhet och perversitet. Forskning på sådana områden blir inte kritiserad för ovetenskaplighet. Sådan kritik får man bara, när man studerar de friska, helande och skapande sidorna av livet. Skepticismen och negativismen sitter för närvarande vid makten och det får man räkna med.

MÄNNISKANS EVIGA SÖKANDE EFTER SANNINGEN UPPHÖR ALDRIG.

Medan mänskligheten ännu blöder efter krigens sår och medan den går i dödsångest för atombombens tillintetgörande krafter, ser den sig förtvivlat om efter en räddning undan sin egen undergång. Den vill uppleva liv istället för död, fred istället för krig. Den törstar efter kärlek, istället för hat. Den vill ha ordning istället för förvirring. Den drömmer om en bättre mänsklighet, om mera visdom, om en vackrare kulturklädnad om sin lekamen än de blodiga trasor som robotcivilisationen inhöljer den i. Då den har trasslat in sig i en dödsnara och står ansikte mot ansikte med det obönhörliga problemet "att vara eller icke vara" blir den intensivare än någonsin tidigare att följa sin eviga längtan efter fortlevnad och odödlighet.

I detta århundrades katastrofer har mänskligheten i sin längtan med naiv tro följt den ena ledaren efter den andra, och lättroende har den försökt att följa de olika räddningsplaner som skulle leda till frälsning. Förgäves! Ingen av ledarna har infriat sina löften. Istället för fred har de icke kunnat förhindra två världskrig. I stället för lycka och välstånd har de fört mänskligheten in i en bottenlös förtvivlan. Dessa förhållanden dömer utan nåd ledarna och deras planer som oerhörda missgrepp fulla av ouppfyllda löften. De har visat sig vara odugliga till att förhindra katastrofer, och de har ansvarslost lett mänskligheten mot förintelsen.

Pitirim A. Sorokin

Eftersom de bästa hjärnorna nu för tiden huvudsakligen är sysselsatta med krigsförberedelser och med att uppfinna ständigt mer effektiva vapen: biologiska, kemiska, nukleära (se Vietnam!), för att kunna ödelägga största möjliga antal människor, så tycker Sorokin och hans medarbetare, att åtminstone **några** vetenskapliga hjärnor är av den hotande situationen tvingade att kasta sig över studiet av fenomenet oegennyttig nästakärlek, hur ofullkomliga deras kvalifikationer än kan vara och hur lågt deras kolleger än värderar dem, därför att de har börjat med detta "idiotiska forskningsobjekt". Studiet av och investeringarna i förintelsetekniken tillhör dagens **modetänkande**, underhållet av massmedias sensationsintresse, som likt en **fix idé** — lika med sinnessjukdom — paralyserar de maktägande, enbart detta en skrämmande företeelse (se bredvidstående citat av Robert Jungk)!

Sorokins bok "Altruistisk kärlek" är en karakteristik av alla kända kristna helgon och fromma män, cirka 4.600, och 500 amerikanska "goda grannar". Bland de resultat undersökningen kommit till är, att den **genomsnittliga livslängden är längre för helgon än för deras samtida** och detta trots att många av dem levde ett ohygieniskt och asketiskt liv och flera av dem, 37 procent, led martyrdöden. En av avsikterna med denna undersökning var också att få fram kontrasten mellan de biologiska, mentala och sociala dragen hos helgonen och motsvarande drag hos egoistiska och aggressiva individer och förbrytare.

Innan städer och länder ödeläggs genom det ömsesidiga hotets felaktiga politik, innan jorden — om den inte förvandlas till kyrkogård — har blivit ett enda stort sjukhus, måste hela världen bli på det klara med att atombombernas psykiska återverkan har gjort atombombsinnehavarna **vansinniga i ordets egentliga mening**, ett vansinne som är så mycket farligare, emedan de som lider av det tycks tala förnuftigt och framträda som normala, ärbära och ansvarskännande personer.

Robert Jungk
i "Samvete förbjudet".

Efter att ha redogjort för de olika former av tillvägagångssätt som främjar altruismen människor emellan, har institutet också börjat experimentera med denna teknik för att undersöka hur effektiv den är och vilken teknik som är bäst under olika förhållanden och slutligen vilka förbättringar av den man kan tänka sig för att den ska kunna bli ännu effektivare. Den är hämtad från de indiska yogierna, de kristna munkarna och från den teknik som tillämpas i uppfostran, i den moderna psykologien och psykiatrin. Försöksobjekten har varit grupper som varit ömsesidigt fientligt inställda mot varandra. Resultaten har publicerats i Sorokins bok "Vägen och förmåga till kärlek. — Typer, fakta och teknik i moralisk förvandling", 1954.

De resultat som Sorokin här kommit till och som bygger på empiriska och vetenskapliga undersökningar är, att oegennyttig skapande kärlek är en makt som kan förhindra aggressiva angrepp mellan individer och grupper, kan omvandla fientliga förhållanden till vänskap, att kärlek föder kärlek och hat föder hat och att altruistisk kärlek påtagligt kan påverka internationell politik och pacifisera internationella konflikter.

Förutom dessa verkningar besitter den oegennyttiga och förnuftiga kärleken **en livgivande kraft som är nödvändig för hälsan, altruistiska människor lever längre än egoistiska**, barn, som inte får kärlek, har en tendens att bli moraliskt och socialt defekta, kärlek är ett mäktigt botemedel mot kriminella, patologiska och destruktiva tendenser som självmord, den är en mäktig kraft mot hat, fruktan, ångest och nevroser, den är det överlägsnaste medlet till moralisk förädling, den är själen i alla viktiga moraliska och religiösa värden, och ett visst mått av kärlek är absolut nödvändigt för varje samfunds existens. "Ett samfund av ba-

ra egoister kan icke bestå", säger Sorokin, ty det innebär i sina ytters- ta konsekvenser gangster- och krigssamhället, allas krig mot alla.

I "Former och teknik för altruistisk och andlig växt" 1954 finner vi detaljerade analyser av olika metoder att göra oss altruistiska. Först nämner Sorokin yogins, buddhistens och sufins gamla beprövade teknik, vidare den ortodoxa kristendomens och munkordnarnas system (Franciscus, Ignatius Loyola m. fl.), därefter tekniken hos moderna uppfostrare (Comenius, Pestalozzi, Montessori, Froebel och andra) och till slut behandlar han den teknik som används i nutidens uppfostran och den som olika kristna samfund använder (brödramenigheten i Paraguay, mennoniterna, herrnhutarna och kväkarna). Men yogins och buddhistens teknik är den mest effektiva vi känner till i att behärska och förädla den mänskliga naturen, anser Sorokin.

En teknik som institutet har experimenterat med är "goda gärningar". Den består i att en av två antagonisterna eller också bägge medvetet svarar med en god gärning mot den andre och de förändringar som uppstår i förhållandet dem emellan registreras undan för undan. Sådana experiment har utförts vid mentalsjukhus mellan patienter och vårdare, mellan grupper av studenter vid olika universitet och mellan fångar och vaktare vid vissa fängelser. Allt som allt har man prövat ett 30-tal olika former av teknik i avsikt att söka omdana individer och grupper till altruister.

Som ett led i denna analys föreligger en detaljerad beskrivning av de stora altruisternas liv, som Buddha, Jesus, Franciscus, Gandhi och andra som med sitt liv har blivit inkarnationer av oegennyttig kärlek, hur de löste den uppgiften och vilken "metod" de använde. Materialet, som blev samlat om dem, blev behandlat så sakligt och vetenskapligt som möjligt, och resultaten var mycket belysande.

För det första kunde man konstatera tre olika typer av altruister. "Lyckliga altruister", som sedan sin tidigaste barndom visade ett harmoniskt beteende med friktionsfria sociala anknytningar och vars intressen koncentrerade sig kring livets högsta värden. Lugnt växer de liksom självklart in i sin altruistiska verksamhet utan några katastrofer och omvändelser, som t. ex. Jesus, Albert Schweitzer, Benjamin Franklin m. fl. "Katastrofaltruister",

eller "sena" altruister, vars liv är skarpt uppdelat i två perioder: en för-altruistisk som förbereder deras omvandling, och en altruistisk som följer efter en direkt omvändelse. Personligheten har då på förhand genomgått en upplösning av alla sina intressen, vad Sorokin kallar "egon", en upplösning av normer och gruppanknytningar, som har blivit påskyndade av någon katastrof, olycka, sjukdom eller död bland någon närstående o. s. v. Förvandlingsprocessen för sådana människor är i allmänhet mycket smärtsam och kan ompåna från månader till år. Under denna period går respektive individer igenom en svår kris och nödgas omorganisera sina intressen, normer och engagemang helt från grunden. När krisen är över, framstår en ny, altruistisk personlighet som växer till ytterligare resten av livet, t. ex. Buddha, Franciscus, Ignatius Loyola, Augustinus, Paulus, Simone Weil och andra. Slutligen finns också en mellantyp som visar drag från bägge de föregående grupperna: Theodosius, Gandhi, Ramakrishna m. fl.

Samma undersökningar ledde till bekräftelse av **lagen för polarisering**, som Sorokin tidigare formulerat. Den fastslår, att motgång och olycka blir mött och bekämpat alltefter personlighetstypen. Det sker någon gång med stora ansträngningar i **positiv skapande riktning**, som Beethoven efter det han blev döv och Milton efter det han blev blind, och i förvandling i **altruistisk riktning**, som Franciscus och Ignatius, d. v. s. **positiv polarisering**. Andra gånger sker det med disharmoni, brutalisering, ökad egoism, cynisk sensualism, ja självmord, d. v. s. **negativ polarisering**. Samma iakttagelser kan göras i krig: en del, flertalet, förråas, en annan del, ett mindretal, förädlas. Såväl det goda som det onda har en magnetisk effekt som drar likartade till sig. Därför är det så oerhört farligt att i massmedia framvisa och skapa sensation kring våld, dråp, brott, perversitet, sadism, narkotika m. m. därför att det moraliskt onda har en epidemisk karaktär och **varje varelse söker den näring som stimulerar dess natur**. Där allt är offentligt tillåtet upphör kultur!

Det finns mycket mer av Sorokins samlade kunskap, som det hade varit önskligt att åtminstone kunnat få ge läsaren någon hum om, men art:förf. nöjer sig för denna gång med det här redovisade och hänvisar intresserade till Sorokins egna

skrifter (se litteraturförteckningen!). Han är absolut värd ett studium och ett av de få positiva tecknen i vår tid på vetenskapens himmel.

Innan sista punkten slås ned på skrivmaskinen vill jag dock även nämna, att också det **övermedvetna** i människans personlighet har varit föremål för ingående studier vid institutet. Det har samlat och analyserat ett betydande empiriskt material för att vetenskapligt kunna dokumentera att det övermedvetna verkligen existerar och att det har en skapande funktion hos de stora och vägledande andarna i historien. Sorokin erkänner att materialet tyvärr ännu är magert, men att det dock är tillräckligt för att **bevisa det övermedvetnas existens**, denna människans högsta form av uppfinnings- och skaparförmåga. I samarbete med den rationella tanken ligger det till grund för alla de största resultaten på kulturens alla områden, från vetenskap och konst till religion och etik.

BÖCKER AV PITIRIM A. SOROKIN:

Menskehetens gjenreisning (The Reconstruction of Humanity), Olaf Norlins Forlag, Oslo, 1953.

Kultur og Fred. Pitirim A. Sorokins sociale og historiske filosofi, av Johanne Reutz Gjermoe, Olaf Norlins Forlag, Oslo 1957.

Leaves from a Russian Diary, 1924 och 1950.

Contemporary Sociological Theories, 1928.

Social and Cultural Dynamics, 4 band 1937—41 (Förkortad till "Dynamics").

Crisis of our Age, 1941.

Russia and the United States, 1944.

Society, Culture and Personality, 1947.

Reconstruction of Humanity, 1948.

Social Philosophies of an Age of Crisis, 1950.

Exploration in Altruistic Love and Behavior, 1950.

The Ways and Power of Love, 1954.

Forms and Techniques of Altruistic and Spiritual Growth, 1954.

Professor Pitirim A. Sorokin, Harvard University, Cambridge 38, Massachusetts, USA.

JUNGS SPÖKSYN I LONDON

I Fanny Mosers bok **Spuk** (Baden bei Zürich, Gyr-Verlag, 1950) berättar Carl Gustav Jung, den berömde psykologen, hur han själv konfronterades med ett fantom i England 1920. Han tillbringade flera veckoslut i ett hus på landet som en kamrat till honom nyligen hade börjat hyra. På nätterna märkte han olika fenomen, såsom knackningar, onda lukter, prasslande och droppande ljud, vilket alltsammans blev kraftigare och kraftigare. Dessa fenomen gav honom en känsla av beklämning, och de kulminerade i uppenbarelsen, eller visionen, av ett halvt kvinnohuvud, som låg på en kudde cirka 4 dm från hans eget huvud. Det ena ögat var vidöppet och stirrade på honom. Huvudet försvann, när Jung tände ett ljus. Under resten av natten satt han i en länstol. Jung och hans kamrat fick sedan veta vad som var känt i hela byn: att huset var ett "spökhushus" och att alla hyresgäster hade drivits bort från det efter mycket kort tid.

Jung tolkade sin upplevelse delvis som exteriorisationer från undermedvetandet, men vad som förblev ett olöst mysterium, var att spökeriet skedde i ett särskilt rum i just detta hus, medan han på vardagarna, då han vistades i London, sov utmärkt trots hårt arbetsschema. Detta var alltså ett typiskt fall av platsbundet spökeri, vartill ännu ingen vetenskaplig förklaring har kunnat ges. Huset revs kort tid efter Jungs besök där.

Anm. Från en artikel av Aniela Jaffé i International Journal of Parapsychology, våren 1968.

PREMONITIONS BUREAU

I januari 1967 startade Peter Fairely, som är vetenskaplig redaktör i tidningen London Evening Standard, en **premonitions bureau**, d. v. s. en byrå dit förningar om framtida händelser kan inrapporteras, innan händelserna ägt rum. Det var ett experiment som avsågs att hålla på i ett års tid, men det visade sig att resultatet blev så intressant att byrån har fått bestå. Fairley har mottagit omkring 600 meddelanden om förningar; de flesta har kommit per brev från Storbritannien. En analys av första årets med-

delanden har visat att cirka sex personer haft en anmärkningsvärd förståelse att ana framtida händelser. De hade framgång i 10 % av sina förutsägelser.

De flesta meddelanden har gällt flygolyckor; på andra plats kommer jordbävningar.

Fairleys byrå mottog åtminstone fyra förningar om senator Robert Kennedys död.

Den 20 maj skrev Alan Vaughan, en amerikansk psykologistudent, till byrån: "Jag fruktar ett mordförsök på Robert Kennedy — kanske inom två månader. Jag är inte säker på att det kommer att lyckas, men jag tror att det kommer att göras försök att mörda honom."

Den 16 april skrev mrs. Joan Hope från Kanada: "Robert Kennedy följer i sin broders fotspår och utsattes för samma faror."

En dag tidigare skrev en balettlärarinna i London, miss Lorna Middleton (som också förutsåg mordet på Martin Luther King): "Ännu ett lönnmord och återigen i Amerika." Hon ringde byrån tre gånger för att upprepa sin starka känsla att detta skulle ske.

Den 22 april skrev en dam, miss C. E. Piddock, i sin dagbok för den 6 juni: "Janitor kommer att dö i dag." Detta verkade obegripligt, men nu tror hon att det var "senator".

(Källa: Newsletter of the Parapsychology Foundation, maj-juni 1968.)

Hos oss i Sverige meddelar Astrid Gilmark att hon hade en förning om senator Robert Kennedys död.

SLAGRUTAN I ENGELSK TV

I två engelska TV-program har nyligen i en serie, "Margins of the Mind", slagruteletande och telepati studerats.

Psykologiprofessor John Cohen från Manchester deltog i programmet om slagrutan, och han sa inledningsvis att han var mycket skeptisk. Han trodde att slagrutemän hade förmågan att dra slutsatser av "tecken i naturen".

Enligt en detaljerad redogörelse i Psychic News den 18 maj arrangerades följande experiment för att pröva professors hypotes: sex tunnor fylldes med vatten; i fem av dem blandades salt. Tunnorna grävdes ned i en grusgrop tillsammans

med tre papplådor — två innehöll stenar och en innehöll en kökskniv. Slagrutemannen ombads att försöka finna föremålen och även att skilja mellan stenarna och kniven, mellan tunnorna med salt och den med vanligt vatten. Falska hål grävdes för att tjäna som villospår.

Slagrutemannen Robert Leftwich började framför TV-kamerorna att leta efter de gömda föremålen. Hans framgång var anmärkningsvärd: han fann tunnan med vanligt vatten, skilde den från de andra och gjorde endast ett misstag i lokaliseringen av föremålen, och han hade ingen svårighet att finna kniven.

Professor Cohen avvisade försöket som "ovetenskapligt", eftersom nära en vecka hade gått sedan man hade fyllt tunnorna. Han sa att för att göra detta experiment fullständigt objektivt, måste man utesluta möjligheten att någon annan än han själv på förhand visste något om det.

Programledaren Brian Inglis samtyckte till att göra ännu ett experiment, vilket skulle motsvara professors krav. Professor Cohen ordnade alltså med nedgrävning av fem dunkar vatten och en låda som innehöll en kniv.

Resultat: Leftwich hittade tre av de fem dunkarna, men misslyckades att finna kniven. Professorn medgav att detta resultat låg klart över vad slumpen kunde väntas leda till. Han tillade att eftersom han inte kunde finna att tecken i naturen kunde förklara resultatet av det andra provet, hade experimentet ändrat hans tidigare uppfattning om slagruteletande.

I telepatiprogrammet medverkade flera kända personer, såsom Sir Alister Hardy, professor emeritus i zoologi i Oxford och president i det engelska parapsykologiska sällskapet. Han berättade om flera tester av telepatisk kommunikation som han utfört och som hade gjort intryck. Med i programmet var också psykologiprofessor H. J. Eysenck vid Londonuniversitetet, vilken beskrevs som en forskare "vars skepsis i sådana ting var notorisk". Han angav nu sina skäl till att han blivit övertygad om att telepati faktiskt är en realitet.

Den framstående författaren Arthur Koestler, vilken har viss vetenskaplig bakgrund, berättade: "Jag är fortfarande skeptisk. Jag vet från personlig erfarenhet, från intuition — eller vad man skall kalla det — att dessa fenomen förekommer. Och på samma gång tillbakavisas de av

mitt rationella, eller vetenskapliga, tänkande."

Men även Koestler, som inte är övertygad om att det finns tillräckliga bevis för ESP, medgav att det är ett ämne värt vetenskaplig utforskning.

(Källa: Newsletter of the Parapsychology Foundation, maj-juni, 1968.)

UFO-INVASION ÖVER SYDAMERIKA

Det har enligt pressuppgifter varit en formig "invasion" av UFO:n över Sydamerika på senare tid. Det har även förekommit uppgifter om UFO-landningar och om att man sett farkosternas besättningar. **UFO-Nachrichten**, Tyskland, har gjort en sammanställning av pressmeddelanden om 45 fall från Sydamerika, de flesta från juni och juli i år.

Här några exempel på sydamerikanska UFO-händelser enligt pressen.

Tidningen GEOS, april 1968:

Makarna Vidal bilade i närheten av Buenos Aires, när de plötsligt fann sig insvepta i ett tjockt moln och förlorade medvetandet. Då de vaknade, befann de sig på en väg, som de inte kände till. De konstaterade att de var i Mexiko! Färgen på deras bil var försvunnen, som om den hade bränts bort. Fordonet har sänts till laboratorium i USA för undersökning. Deras luftresa hade varat i 48 timmar. Fru Vidal har inlagts på sjukhus för en nervkris.

Denna händelse har haft en föregångare för 12—15 år sedan: En man gick från sitt hotell för att starta sin bil. En timma senare befann han sig c:a 4000 kilometer därifrån, fortfarande sittande vid ratten på bilen, vars motor ännu var i gång. Vi forskade i vårt arkiv efter detaljer. Polisen fann uppgifterna riktiga.

Freie Presse, Buenos Aires, 17.7.68:

En lärarinna, fru Marta Dora Georgeli de Ferrari, som bor på Videla Castillo 2657 i Mendoza, omtalade för pressmän att hon kom ut från huset, där hon bor, i sällskap med sina två små barn; så blev hon nästan bländad av ett stort ljus. På himlen syntes någonting märkligt — det var som en stor lanterna, en stor, lysande virvel, som rörde sig runt sin axel och samtidigt avlägsnade sig med rasande fart; föremålets röda, blå och vita ljus gick därvid samman till ett. Hon tryckte sina barn till sig och hann endast utropa: "Ett flygande tefat!", innan synen hade försvunnit.

RHINESK ANDA ELLER...

Som den moderna parapsykologiska forskningens centralgestalt och stora föregångsman räknas (nu pensionerade men ännu verksamme) professor J. B. Rhine, Durham, U.S.A.. Men — är denne Rhine verkligen mannen att föra parapsykologins banér till seger? I decennier har han arbetat med oändliga försöksserier med parakort och tärningar för att statistiskt försöka bevisa att ESP (utomslinnligt förnimmande) är en realitet. Ett litet antal vetenskapsmän har erkänt att Rhine bevisat sin sak, men flertalet har inte rubbats i sin materialistiska övertygelse.

Med den dominerande ställning som Rhine fått inom parapsykologin, har det i hög grad blivit så att endast statistiska undersökningar fått anseende som respektabel parapsykologisk sysselsättning.

Men — om nu Rhine och dennes efterföljare i stället för att ge oändlig tid och möda åt statistiska studier på folks förmåga att gissa kort, hade ägnat en eftermiddag åt Ronald Coyne (se Sökaren nr 8, 1968), sett till att dennes friska öga hade täckts över och konstaterat att han kan se med tom ögonhåla, då hade de kunnat bevisa mänsklig ESP på några timmar lika effektivt som Edison demonstrerade sina uppfinningar eller bröderna Wright förmågan att flyga — detta under förutsättning, naturligtvis, att Coyne verkligen kan se med sin tomma ögonhåla. Eller den förträfflige Rhine kunde ha ställt sig i spetsen för ett lag forskare med uppgift att studera Kathryn Kuhlmanns helbrädgadörelser, José Arigos psykiska operationer eller andra, klara fysiska manifestationer.

Nej, i stället för rhinesk anda behövs en stevensonsk, en eisenbudsk etc. Det är nödvändigt att gå rakt och käckt på de utomnormala företeelser som spontant uttrycker sig i den fysiska världen.

MÅNDAGSGRUPPEN

Varje måndag höst och vår anordnar **Måndagsgruppen**, Jan Erik Janhammar, föredrag i Medborgarhuset, Stockholm. Det är en fri sökargrupp som "söker sanningen var den än finns". Verksamheten började 1951 efter en utbrytning ur Teosofiska Samfundet. I den långa raden av föredragshållare som anlitats, finner man bl. a. Harry Martinson, dr Walther Eidlitz, Rajan av Sarawak, Martinus, Lars Korhonen, spiritualisten Rolf Carleson, antroposoferna Frans Carlgren och Arne Klingborg, liberalkatoliken biskop Sigfrid Fjellander, ateisten Per Anders Fogelström, pastor J. W. Johnson, psyko-terapeuten Egil Rönne-Petersen, buddistmunkun Anagrika Sugata, några indiska swamier...

Annonsering sker endast i Dagens Nyheter, måndagar, under rubriken **Kyrkor, religiösa samfund**. Frivilligt avgift.

SÖKAREN NÄMNS

Det är inte ofta Sökaren blir omnämnd i andra tidningar, men det händer någon gång. "Djurens Rätt", Restadsvägen 15, Bromma, skriver att vi publicerat utmärkta artiklar mot vivisektion och att Sökaren innehåller "artiklar av stort intresse för andligt orienterade och vidsynta människor, vilka intresserar sig för problem som möter oss vid vetenskapens gränser".

I Arbetet, Malmö, har redaktör Ollén vänt glasögonen bakfram och skrivit: "Sven Magnusson i Stockholm är en annan tefatsfrälst. Han hör till dem som Rehn kallar 'troende'. Ger ut en tidning som heter 'Sökaren'. Och den upptar förutom artiklar om tefat också text med rubrikerna 'Var mannen från Nasaret vegetarian?' och 'Hjälp för nervsjuka: specialglasögon' för att nämna några exempel."

I Studiekamraten har Sökaren nämnts i vänliga ordalag.

Alltmer populära
manastrålände

LAPIS LINGUA

den mexikanska, tjugigturkoskimrande

"TUR-smyckestenen"

från Sierra Madres inre — se SÖKAREN nr 1, 1964! — lovordad av framstående psykometriker och pendelspecialister, kan erhållas genom H. Schuberl, S:t Eriksgratan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

MÖTE MED FRÄMMANDE VARELSER

Av Joël Mesnard och Claude Pavy

På Contalplatån i en trakt med betesmarker, vilka skiljes från varandra av små stenmurar och rader av träd, ligger en liten by på en höjd: — Cussac, 20 km öst-syd-öst om St-Flour.

Det är den 29 augusti 1967, kl. 10.30 f.m. På en äng vid sidan av väg D.57 går ett tiotal kor på bete under uppsikt av François Delpeuch, 13 1/2, och hans syster Anne-Marie, 9, vilka har med sig sin lilla hund Médor. Det är fint väder med klar himmel och en lätt vind som blåser från väst.

När korna sätter sig i rörelse för att ta sig över den låga muren, går François för att mota dem tillbaka, och då han vänder sig om, får han på andra sidan vägen syn på vad han först tror är fyra barn. De befinner sig bakom en häck c:a 40 meter från honom. Han kliver upp på några stenar för att bättre kunna se dessa barn som han inte känner igen. François och Anne-Marie upptäcker i närheten av främlingarna ett stort klot, som är halvt dolt bakom häcken. Det lyser så starkt att det gör ont att se mot det.

En av de små varelserna står böjd och tycks hålla på med jorden, medan en annan, som i en hand håller ett föremål som reflekterar solen (vilket François liknade vid en spegel), viftar med händerna, som om han gjorde tecken till sina kamrater.

François ropade då: "Har ni kommit för att leka med oss?" Nu blev de små varelserna, som inte tycktes vara intresserade av barnen, medvetna om att de var observerade. Den förste gav sig iväg rakt upp i luften och dök sedan med huvudet först genom klotets översta del. Den andre följde efter på samma sätt, och den tredje gjorde likadant, sedan den kommit upp. Den fjärde tog sig också upp, men innan den dök in i maskinen, kom den ned igen och tycktes plocka upp något från marken (spegeln, tror François). Så gav han sig iväg och hann ifatt klotet som under tiden börjat lyfta i en liten spiralrörelse och nu var c:a 15 meter uppe i luften. Han försvann sedan inne i klotet som de övriga. När klotet lyfte, hördes från det ett dämpat, ganska genomträngande, viss-

lande ljud, blandat med ljud som från ett luftdrag, fastän inget av barnen kände något sådant.

Klotet gjorde så ytterligare cirkelrörelser, medan det hela tiden lyfte, och därunder ökade avsevärt intensiteten hos det ljus som utgick från klotet. Så upphörde ljudet och klotet flög iväg med hög hastighet mot nord-väst. Samtidigt spred sig en lukt av svavel, som nådde fram till barnen. Korna började råma, och hunden Médor skällde på föremålet och ville följa efter det. Barnen såg inte när föremålet försvann, eftersom de måste se till korna, som var mycket oroliga och som de drev hem en halvtimme tidigare än vanligt.

Vi har inte många detaljer om föremålet. Det var helt runt, c:a 2 meter i diameter och med mycket skarpt lysande silverfärg och bländande. François som bär glasögon och alltså måste ha känsliga ögon, fick rinnande ögon under en kvart efter det han sett föremålet och likaså varje morgon efter uppvaknandet under flera dagar efteråt. Hans syster, som inte har glasögon, gjorde inte samma erfarenhet.

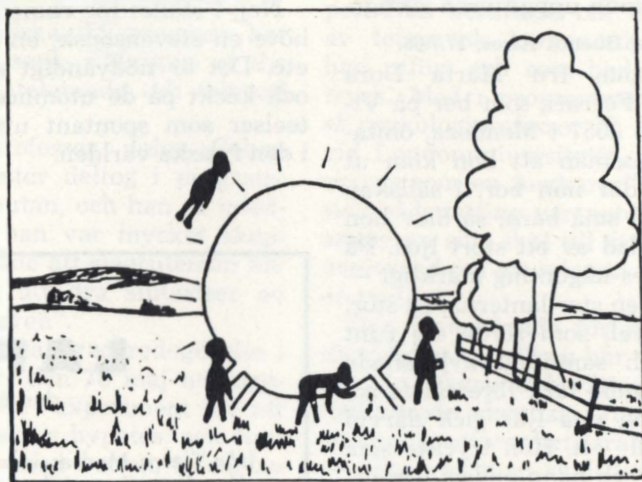
Barnen lade inte märke till några detaljer på själva klotet; det var helt slätt utan några märken eller någon synlig öppning. De små varelserna tycktes ta sig genom klotets vägg. Den enda detalj som iakttogs, och en av de punkter där barnens berättelser skiljer sig åt, är ett landningsställ, som bestod av tre eller fyra raka ben under maskinen, försedda med runda "skor", 10 cm i

diameter, vilket nämns av Anne-Marie. När maskinen flög, kunde benen inte längre ses. Anne-Marie såg dem inte dras tillbaka in i maskinen. Ena stunden fanns de där, den andra var de där inte längre. Det kan tänkas att, när maskinen lyfte och ljusets intensitet ökade tills det blev outhärdligt, kan föremålets synliga detaljer ha förlorats i det bländande ljuset, vilket kan förklara varför François med sina känsliga ögon inte kunde se benen, när föremålet gav sig iväg, eftersom maskinen vid det tillfället lyste starkt.

Lukten av svavel spred sig när maskinen lyfte i en spiralformig bana. Den lätta västliga vinden blåste från föremålet mot barnen. Korna började råma samtidigt som maskinen gav sig iväg. Det kan anmärkas att ozon i tillräcklig koncentration har en lukt som kan förväxlas med svavel (d v. s. svavelgas) och att ozonlukar har märkts i en del fall av UFO-landningar.

Om de små varelserna finns det mer talrika och intressanta detaljer. De var 1.00—1.20 meter långa, inte alla av samma längd. De var "fullständigt svarta" men såg glänsande ut, vilket François liknade vid silke. Barnen var inte säkra på om färgen hörde till varelsernas hud eller någon slags skyddsdräkt, ty det fanns ingen synlig skiljelinje mellan varelsernas huvud, som var bart, och en eventuell klädnad. Om de hade skyddsdräkt, så passade den perfekt.

Extremiteternas proportioner överensstämde inte helt med vår art.

En tecknares tolkning av den upplevelse som barnen Delpeuch hade. Från Flying Saucer Review.

Armarna var litet för långa och tunna. Barnen urskilde inte något som kunde tjäna som händer. Benen var korta och smala. Barnen såg den ena varelsens fötter, och de beskrev dem som "webbed" (med simhud). Kanske detta utseende kan ha berott på fotbeklädnad av något slag. Huvudet syntes ha normala proportioner i förhållande till kroppen, men kraniet var toppigt, och hakan var likaså mycket markerad. Näsan var också spetsig, och här var en annan sak där barnens uppgifter skilde sig från varandra. Endast Anne-Marie såg denna näsa, när en av varelserna visade sig i profil; det var den som sist dök in i klotet. Det är möjligt att detta var en ganska hastig glimt och att av den orsaken François inte märkte näsan. En sista och mycket intressant sak är skägg. Skägget som barnen sa att dessa varelser hade. Det växte på båda sidor av huvudet, och det fanns också en liten tofs under hakan. Barnen kunde inte se några ögon eller öron.

Fastän det inte verkade som om varelserna hade någon apparat på ryggen, flög de med stor lätthet och hastighet.

Vi anlände till platsen för att göra intervjuer utan att på förhand ha meddelat någon om vår ankomst. Barnen väntade oss alltså inte, och det är uteslutet att de hade kunnat repetera sin historia. Vi begav oss först till polisstationen, där vi blev vänligt mottagna och fick de fakta i stora drag som vi kände till, bekräftade — d. v. s. vad vi hade fått veta från Radio Luxemburg (som mycket tjänstvilligt sände oss en utskrift av ett samtal mellan en av deras reportrar och barnens fader, vilket ägde rum dagen efter händelsen) och från en artikel som var införd i Paris-Jour den 2 och 3 september 1967. Poliserna talade om att de som undersökt fallet på platsen klockan 16.00 samma dag, hade bekräftat att där fanns svavellukt. Polisen och dess utredare hade från början gett fallet en allvarlig behandling.

Sedan begav vi oss till Cussac där vi träffade lilla Anne-Marie och hennes moder samt den yngre brodern, André och mottogs mycket vänligt. Vi frågade ut Anne-Marie i nära en timma. Vi var två och ställde frågor efter varandra i en oavbruten följd i det vi då och då upprepade samma frågor, olika formulerade, i försök att få barnet att motsäga sig själv. Det är en timid liten flicka, men vi lyckades aldrig i vårt uppsåt. Efter utfrågningen tog hon oss med till sin broder François, som

var ute på fälten och arbetade tillsammans med den andre brodern, Raymond. Vi återvände till hemmet med François och utfrågade honom på samma sätt som flickan. Inte heller han motsade någonsin sig själv. Och när vi frågade ut dem tillsammans, både i hemmet och på platsen för händelserna, och ställde ännu mer ingående frågor, såg vi aldrig några ögonkast som i samförstånd mellan dem. De tycktes aldrig besvärade över våra frågor; antingen hade de sett den detalj som de tillfrågades om, eller också hade de det inte. François sa till exempel: "Ända från början har Anne-Marie påstått att hon såg ben under föremålet, men jag såg inga, så det kan jag inte säga något om!" Här tror han förresten att hon förväxlade trädgrenar från häcken med "ben".

Vi fick veta av föräldrarna att Anne-Marie inte kunnat sova två nätter efter händelsen och att de hade måst ta henne in till sig. François var också sömlös första natten. M. Delcher, en cussacbo som höll på med hö i sin lada, hade hört det visslande ljudet efter klotet, när det lyfte. Föräldrarna talade också om för oss att barnen grät när de kom tillbaka med korna. (Barnen nämnde, kanske på grund av stolthet, inte den saken.)

Allt detta, det måste medges, talar till deras förmån. Å andra sidan, om de hade hittat på denna mångfasetterade historia, stämmer den så väl överens med den allmänna bilden av UFO-fenomenet (frånsett svavellukten, vilken, såvitt vi vet, är någonting nytt i UFO-rapporter) och med det som så många människor säger sig ha sett, att man mer eller mindre skulle kunna klassificera barnens historia som en typisk iakttagelse och anta att François och Anne-Marie hade läst ufologiska specialtidskrifter. Visst blir vi fler och fler som intresserar oss för detta problem, men publikationer som behandlar det, har blott liten spridning, och vi tvivlar starkt på att en cantalbondes barn, från en av de minst tätbefolkade trakterna i Frankrike, skulle kunna ha haft kännedom, från någon av dessa publikationer, om alla de detaljer (i förväg mer eller mindre välbekanta för oss) som de nämnde.

François' föräldrar omtalade att pojken är flitig och arbetsam. När vi frågade honom vad han hade i läxa, nämnde han "Den franska poesins pärlor", Georges Sand och Chateaubriand, vilket förmodligen ingår i hans kurs. Å andra sidan

tycktes han inte ha den sorts fantasi som skulle få honom att hitta på en sån här historia, och frånsett den fruktan han kände, då händelserna utspelade sig, tycks han inte ha insett betydelsen av allt han såg eller allt vad det kan innebära. I alla händelser återstår det att förklara det visslande ljud som M. Delcher hörde samt den ihållande svavellukt som poliserna intygade.

Allt det ovan nämnda endast förstärker det intryck som vi hade under hela utfrågningen att de två barnen var absolut övertygade om sanningen i det de berättade, att fallet var av mycket allvarlig karaktär och att det inte var möjligt att överbetona dess betydelse. Vi har sällan fått höra UFO-uppgifter som gett så många viktiga antydningar och ställt så många problem — problem som, i de flesta fall, redan är välbekanta, men där vi, tyvärr, endast kan hänga oss åt gissningar. Här finner vi ett medvetet undvikande av kontakt, till och med med barn; mysteriet med maskinens framdrivningskraft; varelsernas mänskliga och ändå på något sätt oroande beteende. Frågor om var dessa varelser kommer ifrån och deras syfte med sitt besök hos oss, förblir obesvarade.

Anm. Artikeln är översatt till engelska från den franska UFO-tidskriften *Phénomènes Spatiaux*, juni 1968, och publicerad i *Flying Saucer Review*, London, från vilken vi gjort vår översättning. — *Phénomènes Spatiaux* har adressen 69 rue de la Tombe-Issoire, Paris 14e.

Dr. Olavo Fontes, den brasilianske läkaren och UFO-forskaren, som avled förra året, endast 43 år gammal, uttalade bl. a. att UFO-problemet främst är ett emotionellt problem och endast i mindre grad ett vetenskapligt; det är ett problem som vetenskapen skulle kunna lösa med lätthet, om de emotionella hindren (i form av fördom etc.) och politiska överväganden på något sätt kunde skjutas åt sidan.

Har Ni sett FLYGANDE TEFAT? I så fall var god sänd oss Ert namn och Er adress.

U. F. O., MOTALA
Ordf. Carl-Axel Jonzon
Fack 5
590 33 FORNASÄ

GULDUR, herr. Självuppdagande
end. 98 kr. Gratis uppl.

INTERNATIONAL SERVICE
Box 9016, NORRKÖPING

PARAPSYKOLOGISKT ÅRSMÖTE

Parapsychological Association, den internationella sammanslutningen av forskare i parapsykologi, höll sitt elfte årsmöte i Freiburg, Västtyskland den 5-7 september. Mötet hölls på universitetet under värdskap av professor Hans Benders "Institut für Grenzgebiete der Psychologie und Psychohygiene", och deltagarna var drygt 100 från hela världen. På de 2½ dagarna presenterades och diskuterades mer än 50 vetenskapliga arbeten och rapporter; jag ska endast nämna några få bidrag av mer allmänt intresse.

Syster Justa Smith, nunna och biokemist från ett college i Buffalo, svarade för ett av de mest uppmärksammade bidragen. Biokemisterna anser numera att alla reaktioner i cellerna, och därmed i organen och i hela organismen, styrs av enzymer. Det ligger nära till hands att anta att alla sjukdomar skulle kunna bero på brist eller nedsatt verkan av något enzym. Men i så fall borde också den ev. läkande effekten av "healing" kunna observeras på enzyminivå genom att enzyms verkan ökas. Syster Justa lät en känd helare påverka en enzymlösning med handpåläggning på samma sätt som han behandlade sjuka människor. Man använde enzymet trypsin, och man fann vid mätning före och efter behandlingen att enzyms aktivitet ökade i direkt proportion till behandlingstiden. Också enzym som hade inaktiverats genom ultraviolett bestrålning visade samma ökning. Mätningen av aktiviteterna gjordes i en automatisk, självskrivande maskin som sköttes av assistenter som inte hade något att göra med experimentet; alltså kunde man utesluta önsketänkande och motiverade fel av försöksledaren. Dessa resultat öppnar verkligen vida perspektiv för fortsatt forskning, och liknande försök planeras även i Sverige.

Dr. Ian Stevenson från University of Virginia fortsätter sina undersökningar av fall av påstådda reinkarnationer, och i hans rapport redogjordes för ett femtiotal sådana fall från Turkiet. Många av de personer som har sådana minnen, har också födelsemärken av ovanligt slag, vilka till lokalisering och utseende liknar ärr efter knivhugg,

skottsår o. dyl. som den avlidne de identifierar sig med, hade fått vid döden. Men om nu hela historien är ihopfantiserad för att passa med födelsemärket? Även om så vore, återstår ju att förklara själva födelsemärket och den därpå grundade "fantasins" anmärkningsvärda överensstämmelse med händelser i den föregående personlighetens liv. Dr. Stevenson har nu över 800 fall av reinkarnationstypen från alla världsdelar, och en bok om fall med födelsemärken kommer.

En ung student från Freiburg, Eckart Brockhaus, hade på egen bekostnad studerat påstådd magi m. m. i Västafrika. Han gjorde 1967 en intervjuundersökning av 241 college-studenter i Elfenbenskusten. Några exempel på resultaten: 36 % av studenterna trodde att fetischer kan skydda en från trafikolyckor. 50 och 53 % trodde att det finns människor som kan göra sig själva osårbara resp. osynliga, 72 % att somliga kan förvandla sig själva till djur eller föremål. 75 % trodde att trollkarlar kan göra andra sjuka eller t. o. m. döda dem på avstånd. Brockhaus tillbringade tre månader i Elfenbenskusten och Dahomey, besökte spåmän och bevitnade fester där män i trans skar upp sin buk med kniv (vid ett tillfälle såg B. en tarmslunga komma ut genom såret) men läkte såren på några ögonblick med en mystisk ceremoni. Han såg också magiker döda honor med besvärjelse på ett par minuter utan att våld eller förgiftning kunde upptäckas. Han fick själv lära sig tekniken. Det tog honom dock 45 minuter att besvärja ihjäl hönan, medan en av hans afrikanska följeslagare kunde göra det på tio minuter. Enligt B:s åsikt finns i Västafrika ett mycket rikt område av parapsykologiska fenomen att utforska, men ekonomiska möjligheter saknas.

Professor Bender och medarbetare berättade om märkliga händelser i den lilla staden Rosenheim. På ett advokatkontor började lamporna i taket svänga, telefoner ringde mängder av samtal utan att någon rörde dem (lustigt nog endast till fröken Ur!), tunga möbler flyttade sig. Man fann att fenomenen endast inträffade när en viss ung kvinnlig praktikant befann sig i lokalerna. De mest

ingående tekniska och fysikaliska undersökningar som gjordes av bl. a. stadens elverk och en fysiker från Max Planck-institutet, kunde inte finna någon förklaring enligt de kända naturlagarna. Fenomenen visade en klar likhet med studerade "poltergeist"-fall från USA. Beteckningen poltergeist innebär dock inte att man tror att någon "ande" är inblandad. Dessa fenomen uppträder i regel kring människor i tonåren som befinner sig i en psykologiskt påfrestande situation. Om den unge får sluta på sin arbetsplats (ett fall i Florida inträffade i en porslinsbutik!) så slutar också fenomenen där men uppträder kanske på hans nya arbete eller i hemmet. Så småningom brukar det hela klinga av. Rosenheimfallet kommer också i bokform.

Slutligen skildrade Ullman och Krippner från Maimonides-sjukhuset i New York sina försök med telepatisk påverkan av drömmar. En försöksperson sover i ett rum med inkopplat EEG. I ett annat rum finns en "sändare", som koncentrerar sig på en bild, i regel en konstbild vald slumpvis ur ett stort förråd. Försöksledaren vet inte vilka bilder som ingår i förrådet. När han på instrumenten ser att försökspersonen drömmer, väcks denne och får berätta om sin dröm. Rapporten skrivs ner och bearbetas statistiskt på olika sätt, och man anser sig med mycket stor säkerhet ha funnit att en betydande del av dröminnehållet hos de bästa försökspersonerna är telepatiskt betingat.

NI SOM SÖKER

en djupare mening med Ert liv kanske kan finna vad Ni söker genom Rosenkorsets Andliga Skola.

Information sändes mot 90 öre i frimärken.

Lectorium Rosicrucianum
Postfach 4
121 21 Johannesov 1

EKONOMISKA MEDARBETARE

S. Lj., E-a, 10:—; Torsten Billing, Malmö, 10:—; Frederik Weibel, Köpenhamn, 6:—; Sven Schalin, Linköping, 26:—; G. Wigren, Nättraby, 2:50; H. Walltin, Katrineholm, 6:—. Summa kr. 60:50.

Jag är mycket tacksam för de penningbidrag som lämnats under årens lopp. Sökaren har varit beroende av gåvor och är det fortfarande. Något överskott har tidskriften aldrig gett, men med de ekonomiska medarbetarnas hjälp har förlust kunnat undgås. Inkomsterna av bokhandeln understiger ännu utgifterna för den med c:a tusenlappen.

Eftersom arbetet med tidskriften, postorderbokhandeln och ett kommande bokförlag, tar mycket tid, tjänar jag till mitt uppehälle genom endast en halvtidsanställning. Därför har jag inga möjligheter att ur egen kassa täcka eventuella förluster i den ideella verksamheten.

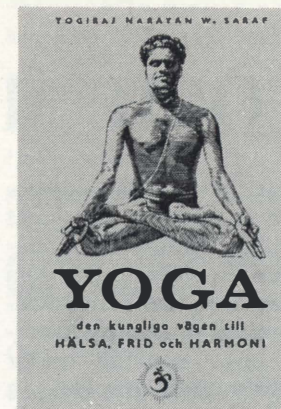
Tyvärr har läsekretsens gävgivande varit avsevärt mindre under 1968 än tidigare år. Men kan jag ändå hoppas på fortsatt och ökat ekonomiskt stöd från de läsare som tycker om tidningen?

Bästa hälsningar till alla!

Sven Magnusson

41 personer har skrivit originalartiklar för SÖKAREN under årens lopp, nämligen Rolf Carleson, Karl Christiansen, Alarik Degerman, Anne-Lise Dresler, Gustaf Gustafsson, William Haste, Per-Olof Hellquist, Sverre Holmsen, Nils-Olof Jacobson, Allan Jochmann, Bo Johnson, Bert-Ola Jonsson, Nils Kalén, Herbert Kant, Birgit Lange, Curt Liljenström, Artur Malmen-sjö, Bertil Nilsson, Henrik Nilsson, Ulf Ringström, Gunnar Rugland, Rune Rydebrandt, Sven Schalin, Hans Scheike, Harald Schubert, Lennart Sehlin, Agnes-Cecilie Selboe, Aage Slomann, Rex Stanford, Olof Thorborg, Claude Thorlin, Ivan Troeng, Viktor Vallberg, Olle Wedholm, Elsa Wessling, K. L. Wikman, Agne Windmark, Sven Magnusson samt tre anonyma skribenter.

Dessutom har SÖKAREN innehållit artiklar av bl. a. Alf Ahlberg, H. N. Banerjee, Charles Bowen, C. D. Broad, Thomas Campbell-Best, Edgar Cayce, Gordon W. Creighton, Harry Edwards, John G. Fuller, Poul Goos, Anna-Lisa Helle, J. Allen Hynek, John A. Keel, Donald E. Keyhoe, Sture Lönnerstrand, V. H. Mottram, Hans Mändl, Susy Smith, Mats Sperlings, Francis Story, W. H. C. Tenhaeff och Nyaponika Thera.

YOGA — den kungliga vägen till hälsa, frid och harmoni. Av Yogiraj Saraf. En av västerlandets bästa böcker i ämnet — med ill. yogaövningar, avspänning, andningsövningar, koncentration, meditation etc. Förord av Dr. L.-E. Essén. 192 sid. Stilfullt utf. 27:—.

Tolkning av JOHANNES' UPPENBARELSE. El. Ståhlgrens nya, märkliga bok där hon intuitivt och med stor intellektuell skärpa tolkar profetior och visar hur vi genom vår kortsiktiga materialism själva inbjuder till stora jordkatastrofer. 200 sid. Omslag i rött och guld. 25:—.

Hat utsläcker ej någonsin med hat. Hat övervinnes med kärlek, det är en uråldrig lag. Låtom oss leva lyckliga, icke hatande dem, som hata oss. Bland människor, som hata oss, må vi leva fria från hat. Låtom oss övervinna vrede med kärlek. Ont skall övervinnas med gott. Den girige skall övervinnas med givmildhet. Lögnaren skall övervinnas med sanningen.

Gotama Buddha

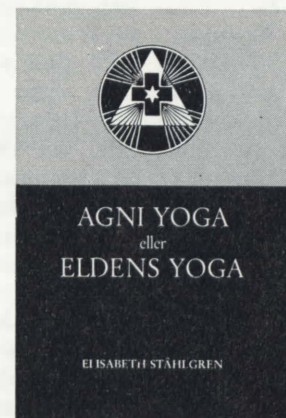
Från Oscar Ljungström, Tvenne världsreligioner, Stockholm 1920.

Om du inte kan göra vad du vill, så gör vad du kan.

Terentius

OBS! 10 % rabatt
vid beställning direkt från
REFORM-FÖRLAGET

Box 16 186, Stockholm 16,
Tel. 08/766 26 82 — av 2
el. flera av ovannämnda
böcker samtidigt.
(Aberopa denna tidning.)

AGNI YOGA eller Eldens Yoga. Elisabeth Ståhlgrens grundläggande bok. "Ett inträngande i den kosmiska kunskapen." Ca 100 sidor. 14:— + oms.

(Obs. Oms + porto tillkommer å samtliga böcker!)

OBS! 10 % rabatt
vid beställning direkt från
REFORM-FÖRLAGET

När jag betraktar världen så ser jag en stor hög med elände och en liten hög av lycka. Min strävan går därför ut på att varje dag försöka ta ett korn från den stora olyckshögen och lägga det till högen av lycka, så att denna så småningom blir större — om det så den här dagen inte innebär mer än att torka bort tårarna på den lille pojken som gråter för att han har tappat sin tioöring.

Isaac Newton

*

Det leder ingen stig till ett träd som inte bär frukt.

Afrikanst ordspråk

OBS! 10 % rabatt
vid beställning direkt från
REFORM-FÖRLAGET

När jag betraktar världen så ser jag en stor hög med elände och en liten hög av lycka. Min strävan går därför ut på att varje dag försöka ta ett korn från den stora olyckshögen och lägga det till högen av lycka, så att denna så småningom blir större — om det så den här dagen inte innebär mer än att torka bort tårarna på den lille pojken som gråter för att han har tappat sin tioöring.

Isaac Newton

*

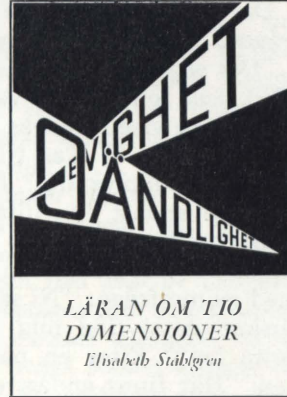
Det leder ingen stig till ett träd som inte bär frukt.

Afrikanst ordspråk

BREV TILL DIG av Dr. L.-E. Essén är en andligt upplyst läkares budskap till en sjuk mänsklighet. I underbart formade brev avslöjar han, i en stor Mästares sällskap, de andliga verkligheter, som ligger bakom "Mayas slöja". Utomordentligt vackert presentband. 250 s. 32:—.

EVIGHET — OÄNDLIGHET. Lär om tio dimensioner. Av El. Ståhlgren. Högsta andliga kunskap har här gjorts tillgänglig för dem, som målmedvetet vill verka på sitt eget och tillvarons höjande. En bok, som öppnar dörr efter dörr till de andliga världarna. 146 sid. Omslag i guldtryck. Ill. 22:—.

När jag betraktar världen så ser jag en stor hög med elände och en liten hög av lycka. Min strävan går därför ut på att varje dag försöka ta ett korn från den stora olyckshögen och lägga det till högen av lycka, så att denna så småningom blir större — om det så den här dagen inte innebär mer än att torka bort tårarna på den lille pojken som gråter för att han har tappat sin tioöring.

Isaac Newton

*

Det leder ingen stig till ett träd som inte bär frukt.

Afrikanst ordspråk

PAUL BRUNTON OCH MENTALISMEN

I länder utanför det svenska språkområdet är fil.dr. Paul Brunton från England mycket känd. Hans böcker har kommit ut på engelska, franska och — märkligt nog — på danska. Endast hans första bok, "A Search in Secret India", har översatts till svenska och kom ut år 1939 på förlaget Mysteria men kan knappast längre erhållas.

I denna bok beskriver Brunton sina försök att finna den yttersta sanningen bland de få visa män som Indien fortfarande kan uppvisa. Sin största behållning fann han hos sin vördade lärare Maharishi Ramana i Arunachala (Den Heliga Vårdkassens Berg eller Det röda berget) i Södra Indien.

Då Brunton först kom till Maharishin, förklarade han sitt ärende med följande ord:

"Jag har hört många åsikter och lyssnat till många teorier. Intellekтуella bevis för det ena eller andra tänkandet ligger hopade runt om. Jag är trött på det, skeptisk mot allt som icke kan erhållas genom personlig upplevelse. Förlåt att jag säger så, men jag är icke religiös. Existerar något bakom människans materiella tillvaro? Om så är, hur skall jag kunna erfara det själv?"

Då Maharishin icke besvarade frågan, fortsatte Brunton:

"Det sägs att det finns människor i Ert land som kan ge vad våra västerländska vise förgäves sökt uppenbara. Är det så? Kan Ni hjälpa mig att undfå upplysning? Eller är allt sökande endast en villfarelse?"

Maharishin samlade ihop sitt engelska ordförråd och kom fram med en motfråga: "Ni säger jag. Jag önskar veta! Säg mig vem är då detta jag?" Efter en paus fortsatte han: "Här finns endast ett att göra. Se in i Ert eget jag! Gör så på rätt sätt och Ni kommer att finna svar på alla Era frågor... Ni måste framställa följande fråga till Er själv: Vem är jag? Den följande undersökningen kommer att slutligen leda till upptäckt av något inom Er, som ligger bakom intellektet... Människor undviker sökandet efter det sanna jaget, men vad finns anars som är värt att söka efter?"

Under Maharishins ledning upptäckte Brunton att jaget icke var kroppen, ej heller de tillfälliga och flyktiga tankarna och känslorna, vil-

ka närmast var mänskliga reaktioner inför yttervärldens tryck. Jaget var något mycket djupare. Maharishin lade fram en självanalys, som kan praktiseras. Det var koncentration av medvetandets uppmärksamhet mot dess eget centrum under försök att urskilja dess ursprung.

Brunton lyckades med detta, och han beskriver det därmed uppkomna transtillståndet med följande ord:

"I denna stillhet och koncentration drar sig själen in i sig själv, den bekanta världen börjar smälta bort till ett fullständigt intet. Man är ett ögonblick tydligt omgiven av rena intigheten, man har nått fram till fullständig tomhet. Man måste nu så intensivt som möjligt vidmakthålla sin vakna uppmärksamhet. Men hur svårt är det inte att lämna vårt skenlivs verkande på ytan och vända själen inåt under en smula koncentration.

Under nästa skede står jag avskild från mitt intellekt, medveten om att det tänker men underrättas av intuitionens röst om att det endast utgör ett instrument. Förmågan att tänka, som hittills endast varit föremål för stolthet, blir nu något som man försöker undvika, ty jag fattar med överraskande tydlighet att jag omedvetet varit endast dess fånge. Så följer det plötsliga begäret att stå bortom intellektet och endast VARA. Jag vill veta hur det känns att göra sig fri från det ständiga slaveriet under hjärnan men göra det med hela uppmärksamheten vaken och beredd...

Äntligen sker undret. Tanken sloknar lik ett ljus. Intellektet drar sig tillbaka till sin verkliga grund, vilket betyder att medvetandet arbetar obehindrat av tanken. Själens bryter fram ur ett tillstånd av fullkomlig vila på samma sätt som under djup sömn, men här finns inte minsta spår till förlust av medvetandet. Min iakttagelseförmåga har kommit ut ur personlighetens trånga fängelse. Jaget existerar fortfarande, men det är nu ett förändrat, strålande jag, ty någonting vida överlägset den oväsentliga personlighet, som var jag, ett djupare, mer gudomligt väsen, framträder i medvetandet och blir jag. Därmed inträder en häpnadsväckande, ny känsla av fullkomlig frihet... Jag befinner mig vid världsmedvetandets brädd. Jag

har nått gudomlig frihet och en nästan obeskrivlig lycksalighet."

Efter dessa erfarenheter reste Brunton tillbaka till England och skrev böckerna "A Message from Arunachala", "A Hermit in the Himalayas" och senare "The Quest of the Overself". Men han hade ännu ej nått sitt mål att förstå sina erfarenheter. Det uppnådda transtillståndet hade lärt honom mycket, men han plågades fortfarande av sin önskan att veta mera om det som utgjorde det yttersta jaget. Han reste tillbaka till Arunachala för att ännu en gång bli undervisad av Maharishin. Men detta besök blev en besvikelse. Nu förstod Brunton att det fanns en oöverstiglig klyfta mellan Maharishin och honom. För Maharishin var transtillståndet det slutliga målet för all mänsklig utveckling, ett tillstånd som man med alla krafter skall sträva mot. Då man nått det, har man tillgång till dess frid och man kan alltid dra sig ur världen för att där finna vila och vederkvikelse.

Men Bruntons frågor hade icke tystnat i denna upplevelse av frid. Han ville förstå de större sammanhangen, det som låg över och bakom människan och hennes olika tillstånd. Maharishin blev svaret skyldig. Han hade aldrig förstått västerlänningens heta längtan efter att förstå, även om det gällde den yttersta sanningen. Brunton drog sig undan men förlorade aldrig respekten för och kärleken till Maharishin, som varit till ovärderlig hjälp i sökandets begynnelsestadium.

Brunton flyttade till Himalaja och satt en dag på en sten för att meditera över dessa problem. Han ville vara i fred men till hans förargelse närmade sig en person hans gömställe. Det var en bramin som kom för att berätta att han hade läst med intresse vad Brunton skrivit om sina erfarenheter, men han hade även förstått att Brunton icke nått det högsta stadiet. "Det finns något som är högre", sade han. Han räckte tre böcker åt Brunton av vilka den viktigaste var Bhagavad Gita. "Läs dem och Ni skall finna!" tillade han.

Efter läsningen började Brunton närma sig problemerna ur en annan synvinkel. Maharishin hade nöjt sig med känslor och sinnestillstånd. Brunton förkastade icke dem men

han kompletterade dem med att aldrig släppa kravet på att förstå. På detta sätt växte en ny livsåskådning fram som Brunton kallade **mentalismen**, vilket är en översättning från ett motsvarande sanskritord. Denna nya livsåskådning fann uttryck i två nya böcker, "The Hidden Teaching beyond Yoga" och dess fortsättning "The Wisdom of the Overself". Båge har översatts till danska med namnet "Visdommens Bog" (Strubes förlag), en bok i fyra delar. Denna är lättare tillgänglig för svenska läsare än Bruntons briljanta men ibland svårförstådda engelska.

Vad är då mentalismen? Att besvara den frågan med några få ord, är lika svårt som att beskriva innehållet i exempelvis Nordisk Familjebok lika kort. Ordet mentalism betyder att vårt liv är en tankeprocess där medvetandet registrerar händelseförloppet. Det anger att vi lever i en mental värld, en tankevärld, som är helt personlig. Mentalismen är ett sätt att uppleva världen och livet, ett sätt att inifrån förstå det som vi erfär med våra sinnen. Det finns en samordnande faktor, t. ex. bakom seendets process innan seendet blir en upplevelse. Mentalismen talar om själen som denna faktor. Därför är det våra olika själstillstånd som gör att vi upplever samma saker på olika sätt. Våra reaktioner lär oss att känna vårt inre och därför i någon mån lagen om orsak och verkan. I stora drag kan man säga att jag är idag det som jag tänkte igår och blir i morgon det jag tänker idag.

Orsaken till dessa förändringar ligger närmast i att de mentalistiska tankegångarna hämtar sin kraft från själens dolda, hemlighetsfulla djup. Mentalismen bjuder ej ut någon speciell tro men visar i stället hur tro uppstår. Den är den gemensamma nämnaren för alla religiösa och filosofiska tankesystem. När vi förstår detta, är det dags för oss att göra rent hus med föräldrade trosföreställningar. Därmed öppnar vi vägen för dolda kraftkällor i vårt inre.

Det finns endast en bok på svenska som behandlar mentalismens tankegångar på ett för en västerlänning begripligt sätt. Det är "Själens revolution", skriven av författaren till denna artikel. Boken försöker skildra vad människans längtan efter att förstå kan leda till, då tanken frigör sig och söker på egen hand.

Anm. "Själens revolution" kan rekvireras från Nybloms förlag, S:t Olofsgatan 10 A, Uppsala.

SÖKARENS BOKHANDEL

Box 3063, 103 61 Stockholm 3

(Till priserna kommer oms. och porto.)

Hans Herlin:

NATURLIGT OCH ÖVERNATURLIGT

Om telepati, medier, dubbelgångare, spökerier m. m. Se anmälan i detta nummer! Pris 22: —.

Olle Jönsson:

BAKOM RIDAN TILL DET OKÄNDA

Den världsbekante "mirakelmannen" berättar om sina övernormala psykiska gåvor. Pris 5: 75.

Poul Thorsen:

MÄNNISKANS OKÄNDA KRAFTER

Om medier, materialisationer, telepati, psykometri, materians genomtränglighet m. m. Pris 10: —.

Poul Bjerre:

"SPÖKERIER"

Pris 14: —.

Jan Fridegård:

DEN GÄTFULLA VÄGEN

"Jag vet att själens liv fortsätter i fullt medvetande efter döden", skriver förf. i denna självbiografiska bok. Pris 18: 50.

Heinz Vonhoff:

I KAMP MOT NÖD

En barmhärtighetens historia. Från de gamla egypternas sju barmhärtighetsverk till Danilo Dolci i vår tid. Pris 10: —.

K. Gösta Rehn:

DE FLYGANDE TEFATEN

Pris 24: 50.

MEDARBETARE I DETTA NUMMER

Nils-Olof Jacobson är en ung läkare med inriktning på psykiatri. Han är sedan ett tiotal år intresserad av metafysik och parapsykologi.

Claude Thorlin är född i England men kom tidigt till Sverige, där han är uppfostrad. Han har arbetat som fotograf i Stockholm, Köpenhamn, Visby, Eskilstuna och har även varit kontrollant hos "Mått-Johansson" i Eskilstuna. Han arbetar nu som frilansfotograf och -journalist.

K. L. Wikman är född 1905 i Kuopio, Finland. Han valde den militära banan och hade avancerat till major vid krigsslutet. Därefter avsked och handelsutbildning med resor utomlands. 1951—1961 var han i Kanada. Numera bosatt i Sverige.

SÖKAREN

Nr 10 — 1968 — Årgång 5

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3

Red o ansv utg: Sven Magnusson

Postgirokonto 70 60 47

Tel. 08/69 60 27

PRENUMERATIONSPRISER 1969

Helår (10 nr)	24:50
Halvår	13:00

Arg. 1964—1967 är slut.

I Norge och Danmark kan prenumeration ske med svensk postanvisning, varvid priset blir detsamma som i Sverige, 24: 50 resp. 13:00 sv. kr.

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postfach 10128, Helsingfors 10, postgiro 5333. Helår kostar då mk 22,—; halvår mk 12,—.

Annonspriiser:

Helsida 185: —, halvsida 110: —, kvartsida 65: —, småannonser 4: — per cm.

Copyright resp. förf.

Tryckt hos
LJUSDALS TIDNINGS TRYCKERI AB
Ljusdal 1968

Ingenjör Aage Slomann, Köpenhamn, skriver i ett brev till SÖKAREN att en uppgift i William Hastes artikel "Ett sällsynt medialt fenomen: ektoplasma" inte är riktig. Det gäller påståendet att professor Alfred Lehmann i sin bok "Overtro og trolddom" erkänner att "ektoplasma faktiskt existerar, sedan han först avvisat detta som ren dikt".

Lehmann uttalar sig med stor försiktighet om materialisationer, och han godtar aldrig fenomenet, skriver Slomann. I andra upplagan från 1920 av Lehmanns bok finns ektoplasma eller teleplasma inte i index, men däremot teleplastik. På sid. 467 står det: "Noget positivt og uangribeligt bevis for materialisationernes virkelighed kan der saaledes endnu ikke siges at være ført."

Slomann säger att många av fotografierna i Gerloffs "Bilderbuch, Die Phantome von Kopenhagen", 1958, ser mycket misstänkta ut, "men jeg har selv set materialisationer (aldrig ansigter!) ved Einer Nielsens seancer, i rødt lys, som jeg ikke kan bortforklare".

William Haste har tyvärr på grund av sjukdom inte kunnat svara på vår fråga var i "Overtro og trolddom" som professor Lehmann säger att han accepterar ektoplasma.

NYA BÖCKER

Holmberg, Olle, *Den osannolika verkligheten*. (Bonniers, häft. 32:50, inb. 39:50.)

Litteraturhistorikern och kritikern professor Olle Holmberg, f. 1893, har i många år haft ett lekmannaintresse för parapsykologi. Då och då har han skrivit artiklar i ämnet, men såvitt recensenten vet är detta första gången som han ägnat en hel bok åt de ockulta märkvärdigheterna.

Holmberg är en skeptiker men samtidigt på ett ovanligt sätt öppen och förutsättningslös. Som motto för boken finns ett citat av denna lydelse: "Skepticism. Att tvivla på allt: på alltings verklighet. Att tro på allt: på alltings möjlighet." Det är utmärkta principer för en sanningssökare.

Som skribent är Olle Holmberg fängslande med en starkt personlig stil, skapad av hans humor, kultur och intellektuella vitalitet. Och det är en frisk, klar luft i den holmbergska forskarandens värld.

Av de psykiker som professorn har studerat och gjort försök med, intar Olle Jönsson främsta platsen, och ett kapitel är ägnat åt honom; men även andra finns med, såsom Kjell Folkesson (Palander), Helga Braconnier, Lilly Åkerblom. Ett kapitel behandlar händelser med ett "dansande" bord hos fotografen Sven Türeck i Köpenhamn, där Holmberg själv var vittne till hur bordet vid ett tillfälle lyfte sig från golvet, varvid han tryckte ned det igen, vilket fordrade betydande kraft.

I mediernas sällskap har han alltid haft trevligt, skriver professorn, men spiritualist är han inte. Hans inställning överensstämmer väl med Richets, vilken han citerar: "...i själva verket har vi ingenting begripit, absolut ingenting, av någon stor eller liten vetenskaplig sanning."

Att åtskilligt med fusk förekommer bland medier bekymrar inte Holmberg mycket. Han är medveten om att de äkta fenomenen inte blir sämre därför att ett medium ibland förfar oärligt. Han menar att fusk förekommer ju inom alla områden, därför är det inte förvånande att det diffilas en del även i mediernas krets.

Boken innehåller även intressanta kapitel om J. B. Rhine och Charles Richet, två av den parapsykologiska forskningens stora gestalter, där vi får veta en del om människan bakom namnet.

Till sist kan rec. inte låta bli att citera följande ironiska rader: "Då jag planlade den bok där jag nu har hunnit till 14:e kapitlet, så var det min mening att av hänsyn till min statspension och mina döttrars framtid inta en fullständigt neutral hållning till Türecks bord, tala om vad jag sett men själv iskallt oberörd låta läsaren tro vad han ville. Jag överger nu den försiktigheten: jag tror på fenomenets äkthet."

SM

Herlin, Hans, *Naturligt och övernaturligt*. (Nybbloms, 22:—.)

Bokförläggare Gösta Nyblom synes få ett allt starkare intresse för utgivning av böcker som behandlar "övernaturliga" företeelser. Nu har hans förlag gett ut ett arbete, översatt från tyskan, som handlar om fjärrskådande, telepati, medier, personlighetsklyvning, dubbelgångare, spöken etc. Författarens bakgrund är okänd för läsaren, men han har haft tillgång till en riklig mängd parapsykologisk litteratur. Boken har karaktär av redogörelse i populär stil för ett stort antal märkliga fall; källuppgifter ges sparsamt och ofullständigt. I kapitlet om hypnos får vi veta att det har funnits flera personer utom Edgar Cayce som i somnambult tillstånd kunnat rätt ange patienters sjukdomar och deras medicinering. Dessa människors förmåga tycks ha upptäckts av en tillfällighet, liksom i fallet Cayce. "Den tron är urgammal att en del somnambula har förmågan att se in i den mänskliga kroppen, den egna och någon främmande, att intuitivt upptäcka sjukdomar, deras placering och ursprung, att förutsäga deras förlopp och ange det rätta botemedlet."

En överraskande upplysning som ges, är att den brittiske flygmarskalken lord Dowding, en känd spiritualist, offentligt uttalat att engelsmännen genom hans fru, som är medium, fick värdefulla upplysningar från döda tyska flygare om fiendens flygfält och deras planerade aktioner!

Författaren stannar varken för en spiritualistisk eller animistisk tolkning av de "övernaturliga" företeelserna. "Det finns mycket som vi inte förstår och inte kan förklara", säger han, och det torde vara med sanningen överensstämmande.

Boken kan köpas från Sökarens Bokhandel, varvid oms. och porto tillkommer. SM

Andersson, Karl, *Siare i norr*. (Libris, Örebro, 11:—.) Tre personer med "övernaturlig" förmåga behandlas i denna bok. De är Anton Johansson, "Finnmarksprofeten", som förutsade första världskrigets utbrott och bl. a. uppsökte norske utrikesministern och överste Melander i Stockholm för att varna dessa för den hotande ofreden; vidare "Noak i Virisen" som uppges ha kunnat bota sjuka, samt fjärrskådaren Gustaf Karlsson i Ankar-sund.

Karl Anderssons arbete är av enkelt slag men ger antydning om de märkliga krafter som kan finnas bland "allmogen".

Smart, Ninian, *Världsreligionerna i dialog*. (Gummessons, 1967, 18:—.) Ett samtal mellan en kristen, en jude, en muselman, en hindu, en Ceylon-buddhist och en Japan-buddhist, där bokens författare, Smart, skrivit samtliga inlägg. Ointressant för anmälaren.

BREV

Tyvärr är gåtan Ekkersens (Sökaren nr 7, sid. 7) redan löst. Från mycket säkra källa, som jag tyvärr inte har befogenhet att namnge, har följande erfarits:

Fallet publicerades först i "Neue Welt-schau" Nr 49, 7.12.62, och omtrycktes i "Die Andere Welt" mars 1963, sid 205. Författare är K. G. Gottschalk. Han har vägrat uppges ytterligare detaljer och namn på sina källor. Artikeln innehåller ett flertal uppgifter som har visats vara ren lögn. Gottschalk anses "not trustworthy". En bifogad bild som uppgavs föreställa I. E. förekommer i en annan artikel av honom och uppges där föreställa en Helene Marquard! Efterforskningar i Norge har visat att fallet aldrig har varit publicerat i norsk press och är okänt "to the competent legal and medical authorities in Stavanger". Namnet I. E. förekommer inte ens i "the official register of the population of Stavanger". — Från norskt håll uppges att namnet Ekkersens är ytterligt ovanligt, om det ens förekommer. Min informant, en lärarinna, hade aldrig sett namnet och kunde inte finna det i någon av de telefonkataloger hon slog i. — Gottschalk har publicerat åtminstone ett reinkarnationsfall till som med stor säkerhet är upfunnet av honom själv.

Slutsats: Fallet Ingeborg Ekkersens existerar endast i Gottschalks fantasi men har icke desto mindre tydligen kunnat valsa runt i intresserade tidskrifter i flera år. Galax's artikel var översatt från en amerikansk tidskrift! — Jag skulle vilja ha ett allvarligt samtal med den bedragna Hr Gottschalk (översatt: god skalk!!!).

Nils-Olof Jacobson

Cellaktivatorn-Elektronbadet MWO-healinginstrumentet

omtalat i SÖKAREN nr 8, 1965

demonstreras av H. Schubert, som även ger behandling (t. ex. hembesök).

Adress: S:t Eriksgatan 109, Stockholm
Va. Tel. 33 19 32.

Ref. och behandling:

Salong WALLENSTJERNA, Artillerig.
83, tel. 61 30 26.

Din personliga BIORYTM

uträknas enl. medicinalrådet dr. Wilhelm Fliess' metod, byggd på strikt vetenskapliga forskningsrön.

1. Biorytmogram eller pulsationsrytmen.
2. Högsta försäkringsskydd mot den egna mänskliga faktorn.

Övärderligt för bl. a. varje bilförare — enl. statistiskt underlag. Begär information! H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.